

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΡΩΜΗΣ

Τριακοστὴν καὶ πρώτον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ὅτι γῆν τῶν Παρθενῶνων.

* Ἐτος χίλιον καὶ ἑνῆκακόσκιον δεκαπέντε δεσασμένο,
ποῦ μὲ μάντις εὐδοκίους ἀγαθὰ καὶ ἔργα προσμένω.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὴ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγμα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὄμοια μέρη—δέ κα φράγμα καὶ ὅτι τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐδοκίους τοσέπη
ὅτι ποιοῦμεν σώματα «Ρωμίου» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Εἰκοστὴ Σεπτεμβρίου καὶ ἑβδόμη,
μ' ἐπιστράτους γαμίζουσι οἱ θρόμοι.

**«Κασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.»**

Α'.

Φ.—Σὲ τούτους τοὺς πολέμους, σὲ τούτῃ τῇ φωτειᾷ,
τί δὲν θεωροῦν τὰ μάτια, τί δὲν ἀκοῦν τ' αὐτιά.

Καίσαρας βλέπω γαύρους
Τιτάνας καὶ Κορῦδαντας,
ἀγρίους Μινωταύρους
σὲ κανονίων κιλλίβαντας.

Τὸ Σύμπαν, Περικλέτο,
Ξαναφασκέλωσέ το
μὲ λύσσα, μὲ θυμῷ.

Σὲ τούταις τῆς φωτειᾷς
ἢ κούραις καὶ ἢ ψευταῖς
δὲν ἔχουσι τελειωμό.

II.—

Καὶ κάνω τίποτ' ἄλλο
μέσα σ' αὐτὸν τὸν σάλον
ἀπὸ τὸ νὰ μαλλώνω
καὶ τὸ νὰ φασκελώνω;

Φ.—

Σὲ τοῦτο τὸ καμίνι
καὶ ποιῆς, μωρῆ, θὰ μένη,
ποῦ δὲν θὰ δώσῃ φάσκελα
καὶ μπρούμητα καὶ ἀνάσκελα;

Χίλιον πενήντα δύο καὶ τριακόσκιον,
καὶ κρίσιος μεγάλης κάζα τόσκιον.

Μὲ φάσκελα τραγαῦδα
τόσαις ψευτοφυλλάδες
καὶ τόσαις Καννιθάκους.

Μουτζικαὶς καὶ ὅτῃν Ἄρκουδα,
ποῦ πάλι σὲ μπελάδες
μὰς ἔβαλε μεγάλους.

* Ἐμεῖς καλὰ ἔπενοῦσαμε, βρὲ Περικλῆ κεφάλι,
μὲ τὴν οὐδα τερότητα,
μὰ καὶ σχεδίων εἶχαμεν στρατηγικῶν τὰ μάλα
πολλὴν εὐκοιλιότητα.

* Ἐμεῖς καλὰ ἔπενοῦσαμε,
καὶ μέσα ὅτῃ καμίνι
ἐμεῖς ἐκυθεροῦσαμε
τὸ κράτος ἐν εἰρήνῃ.

* Ἐμεῖς καλὰ ἔπενοῦσαμε μέσα ὅτῃς καφενέδες,
μαράκι δὲν ἐθάλαμα,
καὶ ἔκλεινους ἔχλευάζαμε,
ποῦ πᾶνε καὶ σκοτόνονται ὅσιν παληκοῦνεδες.

* Ἀκούγαμε τί λέγεται,
ἀκούγαμε πῶς φλέγεται
Ἄνατολή καὶ Λύσις.

Κι' ἔμεις δὲν ἐπυνοῦσαμε,
κι' ἔμεις καλὰ περνοῦσαμε
μὲ σθένει καὶ κρίσει.

Ἐδῶ ποῦ λές, μηδὲ μινέ,
εἰρηνικῶς ἄστυν κερφεῖ
τὸ Σύμπαν ἀνατρέπαμε.

Ἐδῶ δὲν εἶχαμε καὶ μούς,
ἀκούγαμε τοὺς σκοτομοῦς,
ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐβλέπαμε.

Ἐμεις καλὰ περνοῦσαμε χωρὶς πολέμων πόνους,
ἢ δὲ ζῶνι, μαζ ἢ φαϊδρὰ
ἦτο συζήτησις σφοδρὰ
περὶ Διπλῆς καὶ Τετραπλῆς, κι' ἔσθ' ὅτε γὰρ Βαρώνας.

Ἐδῶ δὲν ἐπιστεῦ, με
πῶς κόσμος πολεμεῖ,
καὶ μόνο ποῦ ἵγησταύαμε
συχνάκις τὸ φωμί.

Ἐμεις δὲν ἐσφαδάσαμε
μέσα σὲ δίνας καὶ δεινάς
πολέμων ἀγωνίας.

Ἐμεις διασκαδάσαμε
μὲ κρίσεις καθημερινάς
καὶ μὲ διαφωνίας.

Ἐμεις καλὰ καθόμαστε μέσα ἄστυν τρικυμία,
καὶ μόνο ποῦ δὲν πληρῶναν τοῦ κράτους τὰ Ταμεία,
μὰ κι' ἐκλογαῖς ἐκάναμε ἄστυς δὲς μαζ τῆς Ἑλλάδας,
κι' ἔχθραις παληγαῖς ἀφήσαμε,
κι' Ἑβραίους ἐψηφίσαμε
καὶ φίλους Τουρκαλάδας.

Ἐμεις καλὰ περνοῦσαμε μὲ τῆς κοινοτοπίαις,
μὲ τὰ πολιτικά,
καὶ μὲ κατασκοπεΐαις
καὶ κρυπτογραφικά.

Πάντες μὰς ἐμπιστεύοντο
καὶ μῆτ' ἐπιστρατεύοντο
Στρατεύματα καὶ Στόλοι.

Φίλους παντοῦ πετύχαμε,
καὶ μόνο ποῦ δὲν εἶχαμε
γεμάτο πορτοφόλι.

Εἰρήνην διαλαλοῦσαμε,
κι' ὅλο χαμογελοῦσαμε
γλυκὰ σὰν τὴν Τζοκόντα.

Κανένα δὲν πειράζαμε,
καὶ μόνον ἀγοράζαμε
τὸ κρέας τρεῖς κι' ὀγδόντα.

Εὐθαμινοῦντας περισσῶς
δὲν ἐπροσέχαμε ποσῶς
μῆτε ἄστυν Ἰονέσκο.

Καὶ μόνον ἔπου κατ' αὐτὰς
καμπόσους τηλεγραφητὰς
ἐβάλαμε στὸ φρέσκο.

Σάλπιγγος δὲν σημαίναμε
καὶ λευκοῦμὰ προσμέναμε
ἀπ' ἔλους τοὺς φιλάτους.

Ἦσαν καλὰ τὰ πράγματα,
κι' εἶχαμε μ' ἀνταλλάγματα
τοὺς κόρφευς μαζ γεμάτους.

Ἐμεις καλὰ καθόμαστε χωρὶς οὐρὰ διαβόλου
νὰ μὰς χαλᾷ τὰ πιάνα,
μὰ μῆτε κι' ὑποβρύχια μὰς ἐσκιάζαν καθόλου,
μῆτε κι' ἀεροπλάνα.

Μόνον οὐδατερότης,
τὴν σκούφια μαζ πετούσαμε
γὰρ τούτη, Περικλέτο.

Σ' ὅλα μακαριότης,
μόνο ποῦ ἔρπατοῦσαμε
μὲ τρύπιο στιβαλέτο.

B

Φ. — Ἐμεις, βρὲ Περικλέτο, περνοῦσαμε καλὰ,
ὅταν στοῦ Ραδοσλάθωφ ἐμπήκαν τὰ μαλαὰ
τῆς Χαλιμὰς τελώνια
κι' ἄλλα κακὰ δαιμόνια,
καὶ τοῦπαν: Ραδοσλάθωφ, τῆς Βουλγαρίας καμμάρι,
ἐπιστρατεῖα κάνε καὶ σῆμα στὸ ποδάρι.

Τότε κι' ὁ Ραδοσλάθωφ, ὁ τόσοσ διαλεκτός,
ὑπαίκων εἰς τοὺς ὀδῶλους,
καὶ τοὺς ἐντὸς κι' ἐκτὸς
πειρακτικὸς διαβόλους,
πανστρατιᾶν κηρύττει
κι' ὅλος ὁ κόσμος φρίττει.

Τότε κι' ἡ Βουλγαρία
καὶ διχῶς νὰ τὸ θέλῃ
τὴν λόγχη τὴν βαρεῖα
φουκόνει, στραβοσκέλη,

